

OD ZAČÁTKU DO KONCE

MARTIN K.

(Tursko, únor 2011)

Nemohu si dovolit nevyužít čas, který nám byl dán k tomu, abychom přinesli Boží slovo. Chvály, které jsme dnes slyšeli, mluvily o obrovském vyznání našeho vztahu k Bohu, naší lásky k Němu. Jsem přesvědčený, že není jiný motiv, který vydrží, než láska k Bohu. Ano, strach je důležitá věc. Boží slovo mluví o tom, že je potřeba se Boha bát. Bojíte se Boha? To je správné. Bojíme se Boha, protože má obrovskou moc, obrovskou autoritu, a je tím Jediným, kdo je schopen naši duši poslat do nebe nebo do pekel. Je to tak? Boha se určitě bojíme a nebudu to brát na lehkou váhu. Nicméně Boží slovo jasně říká, že je to právě Boží dobrota, která nás přivádí k pokání. (Řím 2:4) A pokání vede ke spasení.

Zdál se mi sen. Seděl jsem na shromáždění, asi na Filipínách nebo v jiné cizí zemi. Člověku, který seděl vedle mě, jsem říkal: „Dneska mám mluvit, ale vůbec netuším o čem.“ Stává se mi relativně často, že mě něco napadne až cestou za kazatelnu nebo chvíli před tím. Ten člověk ve snu se ke mně naklonil a řekl: „Řekni jim to, co jsi říkal na minulém shromáždění.“ Tak vám povím, co jsem říkal na jednom shromáždění na Filipínách, protože si netroufám udělat cokoli jiného.

Slovo, které jsem mluvil, bych nazval Od začátku do konce. Vyprávěl jsem z 1. kapitoly Genesis příběh o tom, co se vlastně tehdy na počátku stalo. Ve Starém zákoně čteme, že na počátku Hospodin stvořil člověka. Jmenoval se Adam a jeho žena Eva. Bůh jim jasně řekl, co mají dělat. Řekl jim, co mají dělat, víc než to, co dělat nemají. Někdy máme pocit, zvláště pokud Boha neznáme, že nám dal obrovský seznam příkazů a zákazů. Hlavně tedy zákazů. Že je spousta věcí, které nesmíme. Pokud ale křesťan začne chodit s Bohem, tak v podstatě vůbec nechodí podle zákazů. Víte proč? Protože nemá čas. Nedělá zlé věci pro samé dobré věci, které dělá. Je obrovské utrpení mít život plný zákazů. Bůh ale nikdy

neměl na mysli, abychom trpěli. Bůh nám neříká: „Nedělej, nedělej, nedělej!“ Naopak říká: „Je tolik dobrých věcí, které tě naplní životem.“

Na počátku Bůh postavil Adama a Evu do ráje. Ve 3. kapitole Genesis se pak píše o hadovi. *„Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Takliž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?“* Děti, mluví hadi? „Ne.“ Ne? Už jste potkali v lese hada a mluvili s ním? Ne, hadi nemluví. V tomto případě had symbolizuje d'ábla, toho zlého. Řekl takovou zvláštní věc: „Je to tak, že Bůh řekl, nebudete jíst z žádného stromu rajského?“ *„I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme.“* Jinými slovy: „Kdepak, jíme ho, to můžeme. Můžeme spoustu věcí.“ Už jsem to říkal mockrát, ale myslím si stejně jako apoštol Pavel, že opakování je k užitku: Křesťané nežijí podle toho, že spoustu věcí nesmí, ale naopak, že velkou spoustu věcí můžou. Třeba můžeme dobře spát. S čistým svědomím. Můžeme chodit ve světle, můžeme mít radost. Můžeme mít pokoj, můžeme mít dobré vztahy v Kristu. Můžeme si někdy užívat i nadpřirozené uzdravení, které bychom bez Boha neměli. Můžeme si užívat vztah s Bohem, což je obrovská výsada. A tak žena hadu opáčila: *„Kdepak, ovoce stromů rajských jíme. Ale o ovoci stromu, kterýž je u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.“* Co tady znamená smrt? Když Adam s Evou snědli ovoce, tak bychom si v přirozeném mysleli, že na základě tohoto Božího slova padnou k zemi mrtví. Co se ale reálně stalo? Zemřeli, nebo nezemřeli? Zemřeli. Zemřeli dokonce hned. Nicméně had se snaží ženě vysvětlit, že to je jinak. *„I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! (Nebojte se, nic se nestane!) Ale ví Bůh (on vás chce o něco obrát), že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše, a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl. Tedy otevřeny jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali listí fíkového a nedělali sobě věníků.“*

Udělal si sukni z listí a snažili se přikrýt, protože se najednou stala zvláštní věc. Někteří lidé to vykládají tak, že byli nazí, jenom to nevěděli. Snědli ovoce, dostali nějaké poznání a řekli: „Jé, dívej se, my nemáme oblečení!“ Ale ono to je trošku jinak. Do té doby nebyli nazí, ale byli oděni Boží spravedlností. Byli oblečeni v neporušený vztah. A najednou

došlo k tomu, že o něj přišli. Přišli o spravedlnost, přišli o čistou mysl a zbořili vztah mezi sebou navzájem a Bohem. Najednou do jejich života přišel strach. Znáte to, když něco provedete, že byste se nejradši schovali? Raději byste toho člověka ani nepotkali, protože cítíte, že se mezi vámi něco stalo. Je to tak? Když s někým máte čistý vztah, tak ho rádi vidíte. Těšíte se, že se uvidíte. Ale pokud je mezi vámi napětí nebo strach, raději byste přišli později, abyste se nepotkali, nebo půjdete jinou cestou, protože představa, že budete spolu stát na autobusové zastávce, nevíte přesně, co říct... Rozumíte mi? Najednou máte zbořený vztah a nemůžete chodit ve světle, nemůžete chodit v čistotě. A to se stalo Adamovi.

Chci vám vysvětlit, co se reálně stalo, protože to je velmi zásadní věc. Poslouchejte osmý verš: „*A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu...*“ Co uděláte, když slyšíte Boží hlas a víte, že Bůh přichází? Co by měl člověk udělat? Jít Mu vstříc, naslouchat. Cítíte radost a říkáte: „Bože, jak se máš? Rád Tě vidím!“ Člověk se raduje z toho, že Boha potkává. Naše Kristýnka vždycky říká: „Tolik se těším, až přijde Ježíš. Rozběhnu se k Němu, vrhnu se Mu do náruče a už se Ho nepustím.“ Těšíte se na Něj? V Jeho přítomnosti je tak dobře, že tam chci jít. Je to stejný způsob, jakým chodili Adam a Eva s Hospodinem. Ale všimněte si, co se stalo v osmém verši. Když to slyšeli, „*i skryl se Adam i žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromův rajskeho.*“ Zaběhli do lesa mezi stromy a tam se schovali. Už jde! Věděli, že mají problém. Nejenom, že mají problém, ale věděli, že porušili vztah, který měli.

Proč myslíte, že Bůh stvořil člověka, tak jak ho stvořil? Aby měl obecenství. Co znamená obecenství? Vztah. Bůh dopustil, aby si to Adam prožil. Pojmenoval všechna zvířata. Díval se na ně a říkal: „No, lev je fajn, žirafa dobrá, vysoká, kropenatá křepelka dobrá, slon mohutný, výborný, ale s žádným z těch zvířat nemůžu mít vztah.“ Je to tak? Někdo má pejska a kočičku, budiž, ale moc si nepopovídáte. A když, tak je to trochu monolog, kdy povídáte a povídáte a chvíli si můžete naivně myslet, že kočka vám rozumí. Někteří lidé dokonce ze zoufalství, protože nemají žádné jiné vztahy, mají vztah s kočkou, se psem, s papouškem nebo s koněm. Hladí ho a říkají: „Ty mi rozumíš, vid’.“ Upřímně řečeno, nerozumí. A to Adam prožil. Prožil to tak, že na konci dne, když pojmenoval všechna zvířata, řekl: „Je příjemné je mít kolem sebe.“ To známe

všichni, že? Bylo by příjemné se procházet, okolo běží kuň, nebojíte se ho, tam běží vychovaný pes, kterého se nemusíte bát, a tady se pase žirafa, tak děti posadíte na žirafu. Bylo by to příjemné, ale že bych s ní měl obecenství? Že bych si večer při západu slunce sedl se slonem a vylil bych mu svoje srdce, svoje trápení a problémy, které mě tíží ve firmě, v církvi nebo v Africe? Slon by mával ušima, jako že mi rozumí. Asi ne, vidíte. A tak Adam řekl: „Potřebuji někoho vedle sebe. Potřebuji pomoc sobě rovnou.“ Cítil prázdnotu. Cítil, že se nedokáže sdílet, pokud nemá sobě rovného, který má schopnost mu porozumět. Nejenom ho slyšet, ale porozumět mu. Kdo má schopnost se vcítit, kdo má schopnost něco podobného prožít. Těžko se budu sdílet s někým, kdo nemá kapacitu a schopnost něco prožít jako já. Kdo nemá srdce, emoce, kdo neví, co to je strach. Vysvětlujte vorvaňovi, že se bojíte, že vás někdo napadne. A vorvaň: „Jak napadne? Vůbec nerozumím, co myslíš.“

Člověk prožil, že potřebuje někoho, kdo mu rozumí. Těžko může mít vztah jeden člověk, že? To nejde. Musíte mít dva, aby se porozumění a láska mohly sdílet. A co víc, nejenom, že se sdílíte, ale ještě je rozmnožujete. Ve sdílení přijde i rozmnožení. Rozmnoží se láska, rozmnoží se porozumění. Bůh nestvořil člověka jen tak, ale stvořil ho ke svému obrazu. Stvořil ho tak, že mu dal duši, mysl, emoce a vůli, aby se mohl sdílet s Bohem. Aby měl kapacitu se s Bohem sdílet. Otevřel komunikační kanál, aby Adam uměl Boha slyšet, když promluví. Nejenom, aby Ho uměl slyšet ušima, což zvířata umí taky, ale aby Ho uměl slyšet v nitru, rozuměl Mu a pochopil, co říká. Stvořil člověka tak, aby spolu mohli mít vztah, v němž jeden druhého obohatí. Bůh od začátku velmi toužil po vztahu. Jestli někdo z vás prožil touhu po vztahu, tak Bůh v řádu větší. Bůh touží mít vztah. Proto vlastně Bůh zareagoval a volal v 9. verši: „*I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi?*“ Kde jsi, Adame? Mimochodem, toto je volání, které zní už 6000 let. Jenom jméno se mění. Jméno si můžete dosadit své vlastní. Bůh volá: „Kde jsi? Kde jsi, Martine? Kde jsi, že nemůžeme mít plné obecenství? Kde jsi, Lindo?“ Bůh hledá: „Kde jsi, Lukáši? Kde jsi, Jirko? Kde jsi, Kristýno? Kde jsi, Tomáši? Kde jsi, Romane? Kde jsi? Chci s tebou mít obecenství. Obecenství, které nebude ničím zkažené, ničím zakalené. Obecenství, kdy budu schopen s tebou chodit a sdílet se v plnosti. Chci s tebou mít vztah. Proto jsem tě stvořil. Moje srdce po tom touží.“ Po tom volá i moje srdce. Když

poznáte, jaký Bůh je, tak to, co je v Jeho charakteru, vás přivede k Jeho srdci. Když porozumíte tomu, jaký Bůh opravdu je, tak zaslechnete Jeho volání: „Kde jsi?“ A všechno ostatní pomíjí a schová se za potřebu být s Bohem.

Víte, kdybyste se mě v mých 15 letech zeptali, jestli je Bůh, tak bych se vám vysmál: „Pochopitelně žádný Bůh není, to víme, to je jasné. Chodíme do školy a tam nás to učili. Bůh není.“ Pak za mnou někdo přišel a řekl mi, že Bůh je. Říkal jsem si, že člověk, který se mnou mluví, je inteligentní, asi si nevymýšlí, tak se tím musím minimálně zabývat. Abych ten příběh zkrátil, když jsem poznal a zjistil, že Bůh je, vzrostla ve mně obrovská potřeba vztahu s Ním. Měl jsem obrovskou potřebu říct: „Bože, chci nejenom vědět, že existuješ, ale chci také vědět, jaký jsi. A chci vědět, jestli máš zájem a schopnost se mnou komunikovat.“ Byl jsem šestnáctiletý kluk a představa, že můžu mluvit s Bohem, mě fascinovala. Ne, že můžu mluvit s nějakým prezidentem nebo slavným člověkem, ale můžu mluvit přímo s Bohem! S Bohem, který všechno zná, má obrovskou moc. Nechci to shodit, ale jdete ven s kamarádem, a on je to Bůh. Jdete ven, jste schopni se sdílet a je s vámi pořád.

Moje první modlitba začínala slovy: „Bože, aby bylo jasné, já v Tebe nevěřím. Nevěřím v Tebe, ale jestli jsi, tak je na Tobě, aby ses mi zjevil, protože já Tě najít neumím. Jestli jsi schopný Bůh, tak mě musíš najít. Víš, kde bydlím, tak přijď, protože nevím, kde bydlíš Ty, já tam jít neumím.“ Ta modlitba byla upřímná. Říkal jsem: „Bože, já v Tebe nevěřím, ale spousta věcí ukazuje na to, že jsi. Spousta lidí vydává svědectví, a jestli jsi, tak se chci s Tebou potkat. Jestli z Tvojí strany existuje nabídka pro vztah, tak to беру.“ Najednou se mi Bůh začal ukazovat, začal se mnou mluvit, začal přicházet, a co bylo nejúžasnější, zbudovali jsme vztah. Bůh s vámi mluví, říká vám spousta věcí a něco ve vašem životě dělá. Pamatuji si, že když jsem chodil večer spát, vždycky jsem se schoulil a schoval se do vztahu s Bohem. Jako kdybyste najednou nebyli sami. Narozdíl od mnohých z vás, kteří máte sourozence, jsem byl v pokojíčku sám. Zhaslo se, a konec. Ale věděl jsem, že se vždycky můžu schovat do Boží přítomnosti, a nikdy jsem nebyl sám. Kdykoliv jsem byl venku nebo doma, mohl jsem být s Bohem. Bůh hovořil, já jsem hovořil a do dneška jsme nejlepší kamarádi. Lidé říkají různé věci, snažíte se jim něco říct a víte, že vám úplně nerozumí. Nedokážou to vidět úplně jako

vy. Ani vám nerozumí, jak to přesně myslíte. Zjistíte, že jediný, kdo vám plně rozumí, je právě Bůh.

Stále zní volání: „Adame, kde jsi?“ Toto volání je do dnešního dne po vaší duši; konkrétně po vaší duši. Bůh chce s každým z vás navázat vztah a spolu s vámi plynout a komunikovat. Nic víc, nic míň. Všechno ostatní vyplývá ze vztahu. Když má muž vztah se svojí ženou, tak to, že jdou na procházku, nakoupit nebo si udělají večeři, vyplývá z jejich vztahu. Kdyby vztah neměli, tak to celé padne a chovají se jinak. Stejným způsobem naše „křesťanství“ – nemám ten pojem úplně rád, protože prošel obrovskou devalvací – vychází a mělo by se točit okolo našeho reálného a konkrétního vztahu s Bohem. Amen? Pokud máme vztah s Bohem, všechno ostatní z něj vyplývá. Problém je, že spousta lidí došlo do stavu, kdy nemají vztah s Bohem, ale přitom dál dělají „křesťanské“ věci. Je to podobné, jako kdybych byl se svojí ženou, neměli jsme žádný vztah, neměli se rádi, ale dál seděli u večeře, takzvaně vychovávali děti, jeli na nákup a tak dále. Co vy na to? Má někdo zájem o takové manželství? Ne? Děláte stejné věci. Něco si koupíte, někdo má narozeniny, tak něco dáte k narozeninám, posadíte se spolu, ale nemáte si co říct. Co vy na to? Nemáte potřebu si něco říct. Zeptám se jinak: Byli byste ochotni obětovat třeba večeři, oblečení, výlet nebo narozeninový dárek a zaměnit ho za to, že si sednete a budete schopni se sdílet a povídat si? Budete si rozumět, budete s někým, kdo vás má rád a kdo vám to dá najevo? Ano? Velmi rádi, že? Velmi ochotně. Stejným způsobem to ale vidí Bůh. Stejným způsobem i Bůh neustále volá: „Kde jsi?“

Celý příběh před 6000 lety začal rozchodem. Máme dnes takový pojem, který mě hrozně provokuje, a to je „ex“. Znáte to? Občas mi někdo něco vypráví a ještě s takovým postojem, že se nic neděje, říká: „No, můj ex byl taky fotbalista.“ Setkali jste se s tím pojmem někdo? Někteří ano. Kdybychom to přeložili do češtiny, je to jako můj bejvalej. Moje bejvalka, můj bejvalej. Můj ex. Teď to trochu přeženu, ale jako kdyby Adam s Evou řekli: „Hospodin, můj ex, s tím jsme vždycky večer povídávali.“ Je to tak. Ve chvíli, kdy zhřešili, zemřeli, protože zemřel ten vztah. Zemřel vztah, a v tu chvíli to je ten bývalý. Jako kdyby došlo k rozchodu, rozvodu a zrušení vztahu. Celých 6000 let Bůh volá, chce ten vztah napravit. Chce ho znovu získat, nejen takový, jaký byl, ale takový, jaký ještě nikdy nebyl. Amen? Jestliže ten vztah dokázali Adam a Eva tak

lehce vypovědět, tak za moc nestál. Nemá smysl vrátit se ke vztahu, když víte, že ho ten druhý byl schopen tak lehce prodat. Za jablko. Bůh se mohl Adama ptát: „To mě neznáš? Copak je něco dobrého, o co bych vás chtěl připravit?“ Jak to, že Adam s Evou skočili na dvě věty nějakého hada? Protože neměli známost Boha. Neznali Jeho charakter, neznali Jeho záměry. Neznali pochopitelně verše, které říkají, že Boží přemýšlení o člověku je dobré. Jednak se s hadem neměli co bavit, ale když už, tak mu mohli jednoduše odpovědět: „Víš co, nevím přesně, jak je to s tím stromem, ale jedno vím jistě: Kdyby to bylo dobré k jídlu, tak Bůh je první, kdo mi to dá. Kdyby to bylo k užítku, tak mě k tomu Bůh povzbudí a doporučí mi to. To je známost, kterou mám. Důvěřuji Mu.“ Bůh nechce obnovit a vrátit vztah, který byl mezi Adamem a Hospodinem. Bůh nás chce dovést do vztahu, který ještě nikdy mezi člověkem a Bohem nebyl. Vztah naprosté důvěry, naprosté lásky a naprostého spolehnutí se, ze kterého vychází všechno ostatní.

Když se zamyslíte nad tím, z jakých knih v Bibli čtete, zjistíte, že jen velmi málo z Písni písní. Jako kdyby v Bibli vůbec nebyla. Když si ale uvědomíte, že je to Bůh, který v Písni písní mluví k církvi, a zamilovaná církev zase k Bohu, tak vidíte obrovskou potřebu, obrovské volání duše po vztahu. V 1. kapitole se píše o Jeho jméně. „*Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož tě mladice milují.*“ Pro Jeho jméno. Jméno v Bibli znamená charakter. Nejen, že se někdo jmenuje Jan, a je to hezké jméno. Ale pro jméno, které reprezentuje charakter.

Zní zde volání: „*Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš?*“ Je to volání církve, nevěsty: „Kde jsi? Chci Tě najít. Zajímá mě, kde paseš, zajímá mě, kde jsi. Chtěla bych s Tebou být, chtěla bych s Tebou trávit čas.“ Je to vlastně volání naší duše po milém. Kde je můj milý? Kde je? Jako by říkala, že netouží po ničem jiném, než Ho hledat. „*Jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený!*“ Navzdory všem okolnostem, navzdory všemu, co se děje, se zamyslete nad Hospodinovým voláním po naší duši. Nic se na tom vztahu nezměnilo. Nezměnilo se volání, kterým nás Bůh volá. „Kde jsi, Adame, kde jsi, Evo? Kde jsi, Martine, kde jsi, Franto, kde jsi Kristýno?“ Říká nám, abychom vstoupili do pokojíčku spolu s Ním. Tehdy všechny ostatní problémy pomíjejí nebo najednou mají řešení.

Bratr Martin tady mluvil o pomluvách, o zlých řečech. Ale ve chvíli, kdy přijdete do pokojíčku, kde se zavřete s Bohem, a zeptáte se Ho, jak to vidí, jak vidí vás, tak všechno ostatní padá a je pryč. Určitým způsobem není podstatné, co si o vás myslí jeden, deset nebo sto lidí, ale jak vás vidí Bůh. Zbudovat si vztah s Bohem je proto primární a prioritní věc! Všechno ostatní z toho vyplývá.

Chtěl bych vás jednoduše povzbudit, abyste věděli, že Bůh je. Abyste věděli, že je dobrý. Jeho charakter, Jeho jméno, moc a autorita je obrovská. Každému z vás Bůh nabízí jedinečný vztah. Ne mezi Ním a církví. Ale konkrétně mezi Ním a vámi. Můžete spolu mluvit. Nebude vám zjevovat nitra ostatních, kdo co provedl, ale bude se sdílet o svém srdci. Promění vás to a obohatí. Bůh je schopen zjevovat vám jednak svoje srdce, ale bude vám zjevovat i to, co je ve vašem srdci. Když s vámi bude mluvit, promění vaše přemýšlení a potáhne vás k sobě tak, že Mu víc porozumíte. Ze začátku s vámi bude mluvit na úplně obyčejné rovině, protože nejste schopni porozumět hloubce Jeho srdce v tom, co v tuto chvíli na zemi dělá. Ale když trávíte čas s Bohem, tak máte neustále k situacím vstup od Boha. Nechodíte podle svých vlastních nápadů a svého vlastního přemýšlení, ale jste zvyklí se vždycky Boha zeptat. A tak jednáte na základě toho, co vám Bůh poví.

Když jsme byli na misijní cestě na Filipínách nebo v Africe, zvláště v těchto zemích, tak tam není prostor pro vlastní názor. Nefunguje to. To není o tom, že si sedne pět chytrých chlapů a něco vymyslí. Protože to nevíte, to nevymyslíte. Přijde za vámi třeba starší místní církev, vymýšlí s vámi, jak spolu budete budovat církev, a pak zjistíte, že doma odhrne závěs a uctívá lebky. Pokud vám to Bůh nezjeví, tak to nevíte. Někdy jste v situaci, kdy lidé potřebují poradit. Nemůžete jim říkat zajímavé příběhy. Potřebují, abyste jim přinesli slovo z Boha, něco, co jim konkrétně dá život. Musíte přinést něco, v čem bude autorita, moc a zjevení. To nepřinesete jinak než od Božího trůnu.

Musíme se naučit chodit k Božímu trůnu, chodit k Bohu a ptát se Ho, jak věci vidí. Vsaďte se, že to vidí jinak, než jak to dneska vidíte vy. Boží pohled je jiný než váš. Někdy jsme zvyklí vidět věci určitým způsobem, místo abychom šli za Bohem a dotazovali se Ho. Neptáme se Ho, protože s Ním nemáme vztah. Nemáme takový způsob chození s Bohem,

kdy říkáme: „Potřebuji do té situace Tvůj vhled, Tvoje slovo.“ Ať už se to týká práce, vztahu nebo věcí, které se dějí okolo nás.

Vztah a chůze s Bohem je v tuto hodinu, zvláště v tuto hodinu, to jediné, co nás udrží při životě. Bude to to jediné, co nám pomůže vyřešit určité situace v našich životech, abychom dokázali porazit naše nepřátele. Ted' nemyslím Frantu s Karlem, ale myslím nepřátele naší duše. To jediné nám pomůže dát odpověď těm, kteří jsou okolo nás a mají nějakou potřebu. Ne můj názor, ne moje zkušenost ani moje znalost. Ale můj vztah s Bohem, kdy mi Bůh dá svůj pohled na situaci a v něm najdu odpověď, ať už pro mě, nebo pro někoho druhého. Bůh chce, abychom se dostali k plnému vztahu s Ním.

Vždycky říkám, že mám exkluzivní vztah s manželkou. A tak je automaticky spousta věcí, kdy se spolu radíte. Ptáte se, jak to ten druhý vidí, co na to říká. Víc asi přichází manželka za manželem, protože je jím přikrytá. A tak za mnou manželka přichází a říká: „Potřebuji vědět, jak to vidíš, potřebuji tvůj vstup.“ Potom může jednat v souladu s mým pohledem, třeba i vůči dětem v různých okolnostech. Stejným způsobem bychom neměli jednat na vlastní pěst.

Nedávno jsem poslouchal kázání, ve kterém bratr duCille říkal: „Víte, někteří starší si to „staršování“ vykládají tak, že ted' už vlastně vědí a jen se spolu poradí.“ Říkal, že je to zásadní nepochopení jejich role. Starší jsou ti, kteří umí rychleji, ze zkušenosti zjistit, jak to vidí Bůh. To znamená, že neustále jako starší hledáme Boží pohled. Ne můj. Ani Romanův, Radkův nebo Martinův. Určitým způsobem se neptám, jak to vidí oni, ale ptám se, jestli jim Bůh k tomu něco mluvil, jestli mají nějaké slovo nebo mám nějaké slovo já, a dáme to dohromady. Jinými slovy, pokud jsi nic nezískal z Boha, tak mi to ani neříkej, protože to nepotřebujeme. Ať jsi mladší, nebo starší. Nebudeme porovnávat svoje názory, ale vycházíme z toho, co vidíme, že nám k té situaci mluví Bůh. V tu chvíli mě to nutně musí tlačit k potřebě slyšet z Boha, a neustále zjišťuji, že to neumím. Zjistím třeba, že se neumím rychle naladit. Nebo jste v nějaké situaci, nevíte co ted', a nejste zvyklí se Boha dotazovat, aby vám řekl, kudy jít dál. A tak zjistíte, že vlastně nemáte vztah, že jste si nena-
vykli Boha se ptát.

Je to podobné, jako když se vyskytnete v situaci, kdy je potřeba dát první pomoc. Teď není čas otevřít knížku a učit se to. Umíš, nebo neumíš. Bezradně tam stojíte, vzpomínáte, co jste se před třiceti lety ve škole učili o umělém dýchání, co udělat, jak obvázat, obinadlem nebo čím, když nemám obinadlo... Ale když přijde zdravotník, profesionál, který to dělá denně, je to pro něj rutina, ani nad tím nepřemýšlí. Netápe, protože to už dělal před hodinou nebo deseti hodinami. Prostě vezme, co potřebuje, vyskočí a řekne: „Jasně, to je takhle.“ Má ta čísla v hlavě, kolikrát stisknout hrudník a kolikrát vdechnout. Když to ale nevíte, tak to nepoužijete. Možná se vám stane, že tu situaci nevyřešíte. Možná tam bude někdo jiný, kdo ji vyřeší, a vy si oddechnete: „Ještě, že tam byla Ivuška, protože bez ní by mohl být problém.“ Co to s vámi ale udělá? Přijdete domů a máte chuť si to okamžitě nastudovat. Protože pokud se dostanu do té situace znova, tak si už nechci prožít trauma, že nevím, co dělat.

Stejným způsobem můžete přijít do nějaké situace a nemáte Boží slovo, protože nejste zvyklí nebo nejste schopni slyšet z Boha. Když už ta situace pomine, přijdete domů do svého pokojíčku a řeknete: „Už nikdy víc. Už nechci být v situaci, že nebudu mít Boží slovo, že nebudu schopný slyšet Boží slovo a že budu odkázán sám na sebe.“ Nevím, jestli jste to někdy prožili. Já jsem to prožil, zvláště když vyjedete někam ven a najednou dojde k složité situaci. Hlavou se vám honí spousta nápadů a víte, že jsou k ničemu. Nemá smysl tady něco vykládat, tady se jedná o něčí život. Když někdo nemá co jíst, co mu řeknete? Máte vytáhnout stovku a dát mu ji, nebo mu ji nemáte dát? Pomůže mu, nebo ublíží? Najednou nevíte. Řešíte rozbité manželství nebo vztah dítěte s otcem. V tu chvíli cítíte, jak moc je třeba mít nachozeno s Bohem. Jako kdybyste se potřebovali vrátit o půl roku zpět a ten půlrok chodit jinak, aby se vám to dnešního dne zúročilo. Ale vrátit to nemůžete.

Je potřeba vědět, že Bůh chce s námi mluvit. Zvykněte si na to. Člověk všechno odkývá, ale když se podívám na dnešní den, ptal jsem se Boha? Mluvil ke mně? Dával mi své slovo? Co včerejšek, předvčerejšek? Jsem zvyklý, že s Bohem probírám situace a ptám se Ho, jak to vidí On? Anebo den za dnem věci rutinně řeším po svém bez Boha? Možná vás to překvapí, ale Bůh nechce, abychom byli dobří lidé. Pořád bychom ještě byli bezbožníci. Bůh netouží po tom, abychom něco rozdali, byli hodní,

na všechny se usmívali a ve vesnici zametli chodníky. To není Jeho záměr. Bůh s námi chce mít vztah. Stejně tak nechci, aby se na mě moje manželka, když přijdu domů, jenom usmívala, udělala nám jídlo, bylo vypráno a vyžehleno. Hledám někoho, s kým můžu mít obecenství. Stejně je to i s Bohem. Nechovme se vůči Němu tak, že budeme dělat dobré věci. Vězte, že s námi chce mluvit. Že se s námi chce projít, že nám chce něco říct a chce, abychom něco řekli i my Jemu.

Celý příběh během těch šesti tisíc roků je o tom, že došlo k odloučení. Adam s Evou zemřeli. Vztah s Bohem se rozbil. Proto se člověk dneska narodí a neslyší z Boha. Nenarodil jsem se tak, že bych slyšel z Boha. Musel jsem se naučit slyšet z Boha. V některých momentech, kdy ke mně Bůh mluvil, jsem se vylekal, co to je. Později mi to už přišlo normální, že ke mně Bůh mluví. Pamatuji si, že jsem jednou na Filipínách šel hotelem a najednou slyším: „Martine!“ Rozhlédl jsem se kolem a nikoho neviděl, tak říkám Bohu: „Povídej, co chceš.“ Ticho. Tak říkám: „Bože, říkáš Martine, a dál nic?“ „Martine!“ ozvalo se znovu. „Tady jsem, poslouchám, povídej,“ na to já. A zase ticho. Divím se, že mě Bůh volá, a nic dalšího neříká. Přede mnou ale stojí nějaký pán a ukazuje nahoru. Podívám se nahoru a tam stál bratr Burt a volal na mě z balkónu. ☺ Vůbec mě to nenapadlo, protože jsem se rozhlédl, nikoho neviděl, tak jsem si myslel, že se mnou chce mluvit Bůh. To, že k nám Bůh mluví, se nám musí stát tak přirozené, aby nás to vůbec nepřekvapilo. Vždyť to není nic divného, že ke mně Bůh mluví. „Co říkáš, co potřebuješ, chceš mě někam poslat?“

Bůh nás povolává k tomu, abychom chodili tak, že s Jeho vstupy počítáme. Pamatuji si, když jsme ještě chodili na gymnázium, jak Kristýnu zaujalo, že ke mně Bůh mluví, a tak mě vždycky zkoušela. Zkoušela, jestli mi to Bůh řekne, nebo neřekne. To je totiž jeden z nejzásadnějších rozměrů naší chůze s Bohem. Zjistíme tak, jestli je reálná, nebo ne. Všechno ostatní je filozofie. Životní filozofie. Křesťansko-judaistická filozofie. Ale není to reálný vztah s Bohem.

Jednou mě zastavil nějaký jehovista a snažil se mi něco říct, tak jsem se zeptal: „Co vám Bůh dneska řekl? Co vám Bůh říká poslední dobou?“ Odpověděl: „Jak to myslíte, co nám Bůh říká?“ Pokračuji: „Vy říkáte, že jste Jehovovi, koneckonců, to mi vadí nejméně, to je možná i dobře, ale zajímalo by mě, co vám Bůh mluví.“ On na to: „Bůh přece

nemluví.“ Divím se: „Váš Pán Bůh nemluví? Ale v Bibli se píše, že Jeho ovce slyší Jeho hlas. Jestli jste Jeho ovce, tak musíte slyšet Jeho hlas. Vy neslyšíte Jeho hlas?“ Nedostali se vůbec k žádným teologickým rozborům. Většinou chodí starší a mladší, zkušený a méně zkušený. Ten méně zkušený na mě vždycky kouká, že to je zajímavé, a kde je to napsané. Druhý ho táhne pryč a říká: „Pojď pryč, tady je něco špatně.“

Stejnou otázku bych ale položil i vám. Jste Jeho ovce? Jestli jste Jeho ovce, musíte slyšet Jeho hlas. Co vám Bůh mluví? Mluví k vám Bůh? Pokud z Boha neslyšíte, tak volá: „Kde jsi? Jak to, že mě neslyšíš? Jak to, že mě neslyšíš a neposloucháš? Jak to, že mi nenasloucháš? Jak to, že nemám možnost k tobě promluvit? Je to proto, že ses rozhodl zavřít dveře, abych neříkal to, co víš, že říkám?“ Někdy Boží hlas přehlušujeme. Ale Boží schopnost k nám promluvit je jedna z nejdůležitějších věcí vztahu. Dovedete si představit vztah, kde byste nemluvili? Jak nepříjemný je vztah, kde se nemluví? Je to tak? Někdy se tomu říká tichá domácnost. Jak je ve vztahu nepříjemné, když někomu něco říkáte, snažíte se komunikovat, a on na vás kouká, nic neříká. Říkám: „Haló, jsi tam někde? Tak řekni, jestli se ti to líbí, nebo nelíbí, ale něco řekni!“ Jedna ze základních věcí ve vztahu je, že musíte mluvit. Dejte zpětnou vazbu, naučte se mluvit. Naučte se naslouchat a mluvit. Stejně tak s Bohem. Nemůžete chodit s Bohem a nepovídat si. Co to je za vztah? A pokud Boha neslyšíte, to je divné, ne? Něco je špatně, pokud bychom Boha neslyšeli. Potřebujeme volat k Bohu: „Bože, potřebuji Tě slyšet. Potřebuji se naučit Tě slyšet, naladit své uši k tomu, abych slyšel, co říkáš. Jestli ke mně budeš mluvit skrze Boží slovo nebo skrze něco jiného, to je Tvoje věc. Ale potřebuji, abys ke mně mluvil.“ Protože jestli Bůh ke mně neumí mluvit, tak se vší úctou, toho vztahu možná ani není potřeba. Možná by mě strach donutil věřit v Boha. Ale takový vztah, kde si ani nepopovídám, určitě ne.

Chtěl bych nás povzbudit, abychom nesnížili svou známost Boha na nic menšího, než že s Ním budeme chodit celý den, On s námi bude mluvit a my Ho budeme znát. Naučíme se dívat na všechny okolnosti, životy a potřeby skrze tento vztah a spolu s Ním. Nejsme v tom sami. Nepanikařte, nezoufejte, nebojte se!

Možná vás čeká těžká situace. Kristýnko, když máš jít do něčeho těžkého, cítíš se lépe, když do toho jdeš sama, nebo s rodiči? Když do

toho jdeš s rodiči. Ano, protože tě podporují. Jsi relativně v pohodě. Když je ale člověk najednou sám, tak to není úplně jednoduché, že? A teď si představte, že jdete do stejné situace s Bohem. Jdete na jednání a říkáte: „Bože, tady se posad', já se posadím tady, teď jsme tu spolu.“ Představte si, že byste fyzicky šli s Hospodinem, který by byl jenom pro vás na nějakou dobu jako muž. Reálný chlap, reálný člověk. Věděli byste, že zná myšlenky všech lidí, má obrovskou autoritu, obrovskou moc, nekonečnou inteligenci, poznání, schopnost vyřešit jakoukoliv situaci, kohokoliv uzdravit, všechno změnit, všechno obrátit. Dobré. To je pohoda! Rovnou byste řekli: „Pošlete mě do Afghánistánu.“ Řekli byste: „Co máte za problém? Mír na Blízkém východě?“

Někdy si rád zahraji šachy. Máme v počítači takový program, kde si nastavíte, jak má být váš protivník dobrý, abyste ho vůbec mohli porazit. Vyberu si takového, co hraje stejně mizerně jako já. Protože jsem se to nikdy neučil, umím táhnout, pár partií jsem sehrál, a to je všechno. A tak hrajete šachy a najednou nastane problém. Je tam ale takový tréninkový mód, kdy řeknete počítači, ať vám napovídá. Díváte se, jak vám radí. V takovém případě si to rozdám s kýmkoliv, třeba s Karpovem. Můžete si navolit, že váš protihráč umí hrát jako jeden z vel mistrů. Normálně bych si ani neškrtnul, ale když přijde problém, je tu nápověda! Pokud se naučíme chodit s Bohem, tak víme, kam se vždycky můžeme utéct. Utéct se k Bohu a říct: „Bože, jsi tady se mnou. Jsi se mnou v těchto okolnostech.“

Pochopitelně mám dvě možnosti. Někdy to při hře tak dělám. Počítač mi napoví a já řeknu: „Ty bys dělal tohle, to je asi geniální, ale mě to přijde tak geniální, že tomu nerozumím. ☺ Pojedu si po svém, a uvidíme, jestli mě z toho vysekáš.“ Dost mu to tím zavařím. Někdy tak moc, že už mě z toho nevyseká. Už jsem udělal příliš tahů bez něj. Protivník je příliš silný. Jeden tah by ještě možná zvrátil. Naštěstí, na rozdíl od života, je tam ještě jedno tlačítko – zpět. Takže někdy hraji tak, že si hraji po svém, a najednou mat! To jsem nečekal, odkud to přišlo? Tak se vrátím o několik kroků zpět, do doby, kdy se mi ještě zdálo, že to můžu vyhrát. To v životě nejde, že? Ale co v životě jde, je chodit s Hospodinem. A co taky v životě jde, a to je vaše volba, že když vám ukáže nějaký tah, tak se můžete rozhodnout, jestli Ho poslechnete, nebo ne. Není to komfort? Není to obrovská výhoda a výsada, že můžete chodit s Hospodinem?

Představte si, kdyby vám Bůh říkal tahy v šachu, tak si to docela rád zahrají. Ale to byste pak museli prozradit. Prozradíte to a protihráč řekne: „S tebou nehraji, to nemá smysl. To neplatí, když máš nápovědu.“

Vždycky ve všech situacích hledejte na prvním místě Hospodina. Naučíte se Ho slyšet. Slyšet rychle a jasně. Rozpoznat Ho. Nemůžete se to ale naučit, když vám bude napovídat, a vy si půjdete po svém. K čemu to je? Jen byste o to jasněji věděli, že něco děláte špatně. Jestli vám to stačí, tak je to málo. Důležité je, když Bůh řekne: „Udělej to tak,“ tou cestou se vydat. A pak uvidíme, jak to dopadlo.